

[Nathalie Lind.]

stof disse stationer skal sende; ikke med et ord er det antydnet, at det netop skal være et konkurrerende dansk program, man skulle nå frem til.

Min anden indvending er denne, at man forlanger blot, at stationen eller kanalen skal have en sådan senderkapacitet, at der mindst skal være 50 pct. af samtlige danske radio- eller fjernsynsmodtagere, der skal kunne modtage radio og tv herfra. Også her er vi helt uenige. Vi mener, at en alternativ radio og tv skal være landsdækkende. Allerede af disse grunde kan vi ikke acceptere den udformning, forslag nr. XIII har fået. I øvrigt ville det også her undre mig, hvis alle forslagsstillerne kunne acceptere dette — jeg tænker f. eks. på centrum-demokraterne og på kristeligt folkeparti igen — hvis de gjorde sig problematikken fuldstændig klar. Ville de alle være med til at give mulighed for radio- og tv-udsendelser, der f. eks. alene dækkede København og Sjællandsområdet, og udsendelser, hvor det i høj grad ville blive de store multinationale firmaer, der kom til at dominere?

Vi må heller ikke glemme, at reklamer i radio og tv vil have en række uheldige sidevirkninger for dagspressen; hvis så at sige al reklameindtægt, som jeg nævnede, forsvandt, ville det betyde en ekstra fremskyn-delse af bladdøden. For erhvervslivet ville det også have en række uheldige følger. Inden for industrien ville det være de store udenlandske selskaber, der ville blive dominerende, og de mindre erhvervsvirksomheder ville blive udsat for ekstra konkurrence fra indkøbskæder eller multinationale selskaber. Nærhedsbutikken ville afgå hurtigere ved døden end ellers, og det er direkte i modstrid med vores politik. Vi er også utilfreds med, at forslagsstillerne åbenbart fuldstændig overser den ublide skæbne, der hermed er tiltænkt en lang række medborgere inden for butikshandelen for eksempel.

Jeg vil dog føje til, at med disse bemærkninger er der ikke for altid og under enhver form sagt nej til reklame. Hvis erhvervslivet en dag kunne ønske at anvende radio og tv som en effektiv form for markedsføring, så ville vi også vurdere et sådant ønske, men vi måtte sikre os, at alle danske producenter fik mulighed for at være med, og at det ikke blev de store multinationale selskaber, der

dominerede. Den betingelse kan kun opfyldes, dette kan kun klares, hvis vi er enige om selv at afholde grundudgifterne til tv-spredningen.

Fra venstres side ønsker vi ikke at gå på akkord med hensyn til disse for os fundamentale idealer og målsætninger. Hverken udsendelser gennem satellitter eller reklamer hjælper os til at nå det, der er vores mål: 2 danske programmer med den sunde konkurrence, det vil betyde i æteren.

Heroverfor rejses spørgsmålet — det gjorde socialdemokratiets ordfører også — vil det ikke koste betydelige midler, hvis der skal oprettes en alternativ radio- og tv-kanal? Jo, det er indrømmet; vi kender tallet, det vil koste penge. Men var det så udelukket, hvis man tillægger det den betydning, som vi i hvert fald gør, at få brudt monopollet, at Danmarks radio i de kommende år tog anlægsudgifterne hertil med ind i sin budgettering? Udgifterne til driften vil også betyde en stigning. Det er klart, det må vurderes, hvor meget det skulle være, men hvis man eksempelvis tænkte sig, at de gik op fra omkring 600 mill. kr. til 800 mill. kr., så ville det betyde, når man delte udgifterne ud på licensen, at licensen pr. næse pr. dag ville stige fra 1 kr. 96 øre til 2 kr. 50 øre. Det er vist ikke så rystende som det, socialdemokratiets ordfører nævnte.

Må jeg med hensyn til forslag nr. XVII vedrørende ophævelse af fjernsyns- og radiolicenssystemet sige, at det drejer sig om spørgsmålet opkrævning over licens kontra opkrævning over skatten, og jeg må sige til ministeren, at vi har ikke ændret opfattelse her. Hvis man ønsker at sikre Danmarks radio, sikre et medium som Danmarks radio og tv størst mulig uafhængighed, sker det ved at fastholde den opkrævningsform, vi kender i dag, nemlig betaling gennem radiolicensen. Vi har jo det bedste eksempel på, hvordan det ellers vil gå, nemlig gennem forslag nr. XVII, for efter dette ønsker fremskridtspartiet jo allerede fra 1977-78 en aftrappingsordning af licensen, altså en direkte politisk styring.

Hvis man med opkrævning over skatterne alene tænker på, at det er opkrævning over skattebilletten, ja, så er der ikke nogen administrativ besparelse i dette.

Vi ønsker det nuværende system fastholdt. Vi mener, at skal licensens størrelse